

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.132 van 4 februari 2002
in de zaak A. 111.233/IX-3087.**

In zake :

Patrick BRAECKMAN,
wonende te OOSTERZELE,
Walzegem 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Werkgelegenheid,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. GERARD en N. VAN LAER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

tussenkommende partij :

de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Arthur Goemaerelei 69.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick BRAECKMAN op 8 oktober 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 22 augustus 2001 waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de graad van adjunct-adviseur met weddeschaal 10 C;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening met een verzoekschrift van 9 november 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is in dienst van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Hij is sinds 1 juni 1997 titularis van de graad van adviseur en bekleedt de functie van directeur van het werkloosheidsbureau te Gent.

Op 18 januari 2001 bevindt verzoeker zich, na diezelfde dag op twee nieuwjaarsrecepties aanwezig te zijn geweest, in een brasserie te Destelbergen in gezelschap van zijn vriendin en van een drietal andere dames, waaronder één sociaal inspecteur, die daar louter privé aanwezig was. Er ontstaat een twist tussen verzoekers vriendin en de persoon die het café op dat ogenblik openhoudt. Verzoeker geeft aan de aanwezige sociaal inspecteur de opdracht om onmiddellijk een controle uit te voeren in de brasserie, wat deze na enig aandringen vanwege verzoeker ook doet.

Verzoeker overnacht dan met zijn vriendin in een hotel en wanneer hij de volgende morgen op zijn werk verschijnt wordt hij door de collega's die hem zien toekomen beschreven als verfromfaaid, vermoeid, naar drank riekend en met troebele blik en bloeddoorlopen ogen.

Wegens zijn gedraging op 18 januari 2001 wordt verzoeker preventief geschorst met ingang van 1 februari 2001.

1.2. Het bestuur wint verklaringen in over de juiste toedracht van de feiten van 18 januari 2001. Daarbij komt ook de wijze waarop verzoeker zich op 19 januari 2001 op kantoor heeft aangeboden ter sprake.

In het dossier duikt ook een brief van 13 februari 2001 op van de voorzitter van het PWA van Maldegem-Sint-Laureins waarbij deze zich bij "RVA Gent" beklagt over "het werkgedrag" dat de PWA-bediende Mej. Evelynne HELLEBUYCK -dit is de vriendin die verzoeker op 18 januari 2001 vergezelde- "reeds van bij het opstarten van de vzw" ten toon zou hebben gespreid en waarin zij beweert dat, wegens de "bescherming" die de bediende vanwege verzoeker genoot, er in het verleden niet anders dan in zeer bedekte termen over afwezigheden en laattijdige aankomsten op het werk kon gesproken worden.

1.3. Op 7 maart 2001 wordt verzoeker opgeroepen om in het kader van een tuchtsanctie gehoord te worden over de volgende tenlasteleggingen :

"- u hebt op 18 januari 2001 in Café 'THESLA' te Destelbergen mevrouw Lena INGHELBRECHT, statutair sociaal controleuse bij het werkloosheidsbureau Gent, gelast om onmiddellijk en ter plaatse een controleonderzoek uit te voeren lastens de uitbater van het café in omstandigheden die hiervoor niet aangewezen waren;

- u hebt elementen uit uw privé-leven gemengd met uw houding als directeur van het werkloosheidsbureau Gent ten aanzien van de werking van het Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap te Maldegem;

- u hebt u op 19 januari 2001 op het werkloosheidsbureau Gent aangemeld om het werk aan te vatten in een lichamelijke en psychische staat die niet betaamt voor een persoon die bekleed is met de functie van directeur.

Door uw handelwijze hebt u aldus in uw hoedanigheid van directeur van het werkloosheidsbureau Gent het vertrouwen van het publiek in de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aangetast en hebt u tevens afbreuk gedaan aan de waardigheid van uw ambt ten aanzien van de personeelsleden van het werkloosheidsbureau Gent".

Na het verhoor, waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt, formuleert directeur-generaal CLEUREN op 9 april 2001 een voorlopig voorstel van tuchtstraf. Hij adviseert verzoeker de tuchtstraf op te leggen van de terugzetting in

graad door toekenning van een graad van een lagere rang in hetzelfde niveau, meer bepaald de graad van adjunct-adviseur (weddeschaal 10C).

1.4. Op 2 mei 2001 wordt verzoeker gehoord door de directieraad van de Rijksdienst voor Arbeidsbescherming. Hij legt een uitvoerige nota van verdediging voor. De directieraad bevestigt, op grond van een uitvoerige motivering, het voorlopig voorstel van directeur-generaal CLEUREN om verzoeker bij wege van tuchtmaatregel terug te plaatsen in de graad van adjunct-adviseur.

Inzonderheid wat het tweede ten laste gelegde feit betreft, vermeldt het advies het volgende :

"Overwegende dat een tweede tenlastelegging wordt gestoeld op een vermenging van het beroepsleven met de persoonlijke levenssfeer; dat het verweerelement gesteund op de verjaring in casu niet kan aanvaard worden doordat de kwetsieuze aantijging louter en alleen berust op gegevens die in de zin van artikel 81 § 5, van genoemd K.B. dd. 2 oktober 1937 ter kennis zijn gekomen binnen de periode van 6 maanden voor het instellen van de vordering; dat het ingeroepen middel faalt naar recht;

Overwegende dat de Raad moeilijk kan aanvaarden dat de persoon belast met het hoogste gezag in het werkloosheidsbureau Gent niet op de hoogte zou zijn geweest van de anomalieën die er zich in het PWA Maldegem - Sint-Laureins zouden voordoen; dat, ongeacht de ingeroepen scheiding tussen beroeps- en persoonsaangelegenheden, de desoriëntatie in dit agentschap ongetwijfeld occasioneel en indirect het voorwerp moet uitgemaakt hebben van een huiselijk gesprek tussen partners temeer daar het absenteïsme op het werk betrekking heeft op de partner - PWA beambte; dat in casu de voedingsbodem voor de tenlastelegging dient gezocht te worden in de koppeling van een relatie aan een uitgesproken absenteïsme zonder dat dit resulteert in enige administratieve ingreep om de sfeer die daardoor ontstaat te verbeteren; dat de directeur van een bureau door de dagelijkse werking alleen al van een agentschap regelmatig zou moeten geconfronteerd worden met de vragen die zich daar stellen door onder meer de medewerking aan de activering van de werkloosheidsuitkeringen en door het administratief beheer van de gedetacheerde personeelsleden die aan de lokale entiteiten zijn toegewezen; dat onder die omstandigheden dit aspect van de werking van een werkloosheidsbureau niet werd uitgevoerd met de zorg van een goed huisvader; dat er geen concrete beoordelingselementen werden aangevoerd die deze conclusie volledig of gedeeltelijk zouden ontkrachten; dat daarentegen de bevestiging van deze vooropstelling in concreto wordt geïllustreerd door de verklaring die Patrick BRAECKMAN tijdens het verhoor door de heer CLEUREN heeft afgelegd waarin duidelijk werd gesteld dat hij zich voor de werking van de werkwinkel 'Noord Meetjesland' enkel heeft geëngageerd bij de opstart en dat sinds medio 2000 de opvolging gebeurt door een van zijn collega's".

1.5. Na beroep van verzoeker, onderzoekt de Raad van Beroep de aangelegenheid op 3 juli 2001. Verzoeker legt ook daar een nota van verdediging voor waarin hij de verschillende standpunten van de directieraad betwist. Na beraad besluit de Raad van Beroep dat de eerste tenlastelegging bewezen is. De twee andere

feiten worden wegens staking van stemmen als niet bewezen beschouwd. Evenzeer wegens staking van stemmen wordt het voorstel van tuchtstraf van de directieraad niet weerhouden en wordt voorgesteld verzoeker tuchtrechtelijk te straffen met een overplaatsing naar het hoofdbestuur.

1.6. Met het bestreden besluit van 22 augustus 2001 legt de minister van Werkgelegenheid verzoeker de tuchtstraf op van de terugzetting tot de graad van adjunct-adviseur met weddeschaal 10C, ingaande op 1 september 2001. Verzoeker krijgt er op 24 augustus 2001 kennis van. Het besluit bevat volgende motieven :

"(...)

Overwegende dat artikel 8 van het Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel duidelijk voorhoudt dat de rijksambtenaren buiten de uitoefening van hun ambt elke handelswijze moeten vermijden die het vertrouwen van het publiek in hun dienst kan aantasten; dat aan deze verplichting verder nog een meer diepgaande betekenis wordt gegeven door de bepalingen van artikel 49 van hetzelfde besluit die voorhouden dat zelfs elke bezigheid die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of die strijdig is met de waardigheid van het ambt onverenigbaar is met de hoedanigheid van ambtenaar;

Overwegende dat de Directieraad van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening op 09/04/2001 werd gevat door het voorstel van de bevoegde hiërarchische meerdere om in casu aan de heer Patrick BRAECKMAN, adviseur - functie directeur van het werkloosheidsbureau te Gent de zevende tuchtstraf op te leggen zijnde 'de terugzetting in graad door toekenning van een graad van een lagere rang die in hetzelfde niveau is ingedeeld met name adjunct-adviseur met weddeschaal 10C';

Overwegende dat voornoemd voorstel tot tuchtstraf vooral zijn verantwoording vindt in de gebeurtenissen die zich op 18 januari 2001 hebben voorgedaan in café THESLA te Destelbergen waar de heer Patrick BRAECKMAN - directeur bij hoogdringendheid een controleonderzoek deed uitvoeren in omstandigheden die daarvoor niet aangewezen waren; dat hem daarnaast ook het verwijt werd gemaakt dat elementen uit het privé-leven vermengd zouden worden met zijn attitude als directeur van een Werkloosheidsbureau ten overstaande van de werking van het Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap te Maldegem alsmede dat hij op 19 januari 2001 zich op het werk heeft aangemeld in een lichamelijke en psychische staat die niet betaamt voor een persoon die bekleed is met de functie van directeur;

Overwegende dat de Directieraad van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening op grond van een op tegenspraak gevoerde procedure en na rijp beraad tijdens zijn vergadering van 21 mei 2001 met unanimiteit van stemmen tot de slotsom is gekomen dat de tenlastelegging gesteund op de feiten die zich op 18 januari 2001 in café THESLA hebben voorgedaan in rechte en in feite als bewezen voorkomen en een ernstige inbreuk uitmaken op de normen inzake deontologie en waardigheid die door de directeur van een werkloosheidsbureau moeten nageleefd worden; dat deze conclusie onder geen enkel beding werd geïnspireerd door de vraag of de controle op zichzelf onwettig was of dat zij werd uitgevoerd op een onwettige wijze maar uitsluitend berust op de omstandigheid dat de directeur een in se volkomen wettelijk rechtsmiddel heeft doen uitvoeren in een materiële en psychologische kontekst die, naar de termen van het statuut dat op hem van toepassing is en overeenkomstig de waardigheid

die aan het ambt is verbonden, moet aanzien worden als een zware hoofdelijke fout of nalatigheid;

Overwegende dat de Directieraad verder heeft aangenomen dat de individuele beslissing om stante pede een controle te doen uitvoeren is gebeurd in een toestand waarbij de prerogatieven van het ambt van directeur werden aangewend om, onder het mom van een wettelijke rechtshandeling, een doelstelling te bereiken die inhoudelijk ver gelegen is buiten het objectief van een rechtvaardige en billijke rechtsbedeling;

Overwegende dat de Directieraad bovendien het standpunt heeft ingenomen dat de beoordelingselementen die worden aangevoerd om de noodzakelijkheid van de bewuste controle aan te tonen onder geen enkel beding door valabele argumenten wordt onderschreven of aangetoond door een bewijs of begin van bewijs; dat de Directieraad integendeel moeilijk kan aannemen dat een directeur die beladen is met een ervaring inzake controlevraagstukken van dergelijke omvang en dito eruditie zijn besluitvorming afhankelijk zou maken van die considerantia welke hij tot zijn verdediging aanvoert;

Overwegende dat de Directieraad van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening in zijn definitief voorstel van tuchtstraf daarnaast ook tot het besluit is gekomen dat de tenlastelegging die gestoeld is op een vermenging van het beroepsleven met de persoonlijke levenssfeer door de gegevens uit het dossier wordt bewezen;

Overwegende dat het bewijs van bedoelde vooropstelling onder meer wordt gevonden in de specifieke omstandigheid dat de scheiding tussen de professionele en de persoonsgebonden levenssfeer normaliter niet zo separaat wordt gehouden wanneer de betrokkenen een relatie kennen als wanneer dit niet het geval is; dat derhalve met meer dan voldoende zekerheid kan aangenomen worden dat de directeur, in tegenspraak met zijn eigen beweringen, wel degelijk en met kennis van zaken op de hoogte was van de problemen die in het PWA Maldegem de dagelijkse praktijk uitmaakten;

Overwegende dat enige onwetendheid omtrent het bestaan van de gesignaleerde moeilijkheden in hoofde van de Directieraad des te meer onbegrijpelijk overkomt doordat de medewerking van de directeur aan de activering van de werkloosheidsuitkeringen, het administratief beheer van de gedetacheerde personeelsleden en de normale vragen die aan het werkloosheidsbureau in dergelijke aangelegenheden worden gesteld onvermijdelijk moet hebben geleid tot formele of informele kennis omtrent de bestaande moeilijkheden; dat onder die omstandigheden het uitblijven van een adequate respons onvermijdelijk moet worden aanzien als een bewijs van ernstige persoonlijke schuld of nalatigheid;

Overwegende dat de Directieraad van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening in laatste instantie aandacht heeft geschonken aan de tenlastelegging gesteund op de gebrekkige lichamelijke en psychische toestand waarin de directeur van het werkloosheidsbureau te Gent zich op 19 januari 2001 heeft aangemeld op het werk; dat de ingeroepen verweermiddelen door de Directieraad niet als gegrond werden aanzien vermits ze geen concreet en afdoende antwoord verstrekten over de causaliteit tussen de ingeroepen verbetering van de kwetsieuze toestand en het ontbreken van de medikatie die op andere dagen het evenwicht verzorgt; dat daarnaast de getuigenis van een dorpsgenoot en persoonlijke bekende niet zonder de passende kritische overwegingen kan worden aanvaard;

Overwegende dat de Raad van Beroep ingesteld voor het geheel van de instellingen die onder het toezicht staan van de Minister van Werkgelegenheid betrokkene en zijn raadsman hebben gehoord; dat het geheel van de tenlasteleggingen in zijn zitting van 3 juli 2001 werden onderzocht;

Overwegende dat met unanimiteit van stemmen werd aangenomen dat de feiten die zich hebben voorgedaan op 18 januari 2001 in café Thesla te Destelbergen geacht worden in rechte en in feite bewezen te zijn;

Overwegende dat de deliberatie over de schuldvraag inzake de overige tenlasteleggingen in ieder geval afzonderlijk heeft geleid tot staking van stemmen; dat de bepalingen van artikel 91 van het Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel duidelijk voorhouden dat in geval van staking van stemmen het advies van de Raad als gunstig wordt beschouwd voor de verzoeker; dat beide tenlasteleggingen derhalve niet als bewezen worden beschouwd;

Overwegende dat de deliberatie omtrent de vraag of de voorgestelde tuchtmaatregel in verhouding staat tot de weerhouden tenlastelegging heeft geleid tot staking van stemmen; dat het advies derhalve door toepassing van de wet als gunstig wordt beschouwd voor de verzoeker; dat de Raad van Beroep vervolgens in haar advies bepaalt dat de vierde tuchtmaatregel zijnde de verplaatsing bij tuchtmaatregel lastens betrokkene dient weerhouden te worden onder de voorwaarde dat dit een verplaatsing naar het hoofdbestuur inhoudt;

Overwegende dat de uitspraak van de Raad van Beroep als een advies dient beschouwd te worden; dat de aan betrokkene ten laste gelegde feiten als bewezen worden beschouwd; dat de door betrokkene aangevoerde verweermiddelen deze vaststelling niet ontkrachten; dat betrokkene bovendien deze feiten gepleegd heeft in de hoedanigheid van directeur; dat de Directieraad door de zevende tuchtstraf definitief voor te stellen, hiermee de gepaste en tevens een evenwichtige straf verbindt aan deze feiten;

Overwegende dat de procedure zoals voorzien bij Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel inzake tuchtmaatregelen nauwkeurig werd nageleefd; dat betrokkene steeds de mogelijkheid heeft gehad om het recht tot consultatie in de zin van artikel 9 van hetzelfde koninklijk besluit uit te oefenen".

1.7. Met een niet-gedagtekende brief heeft de administrateur-generaal van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aan verzoeker medegedeeld dat hij met ingang van 27 augustus 2001 zijn functies moest opnemen bij het werkloosheidsbureau te Kortrijk;

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting, onder meer (derde onderdeel) doordat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering, die ten aanzien van het bewijs van elk van de drie tenlasteleggingen de motieven van de directieraad bijvalt, "geen steun in de werkelijkheid (vindt)"; dat, wat de tweede tenlastelegging betreft,

hij stelt dat de directieraad "vermoedens en bewijzen met elkaar verward (heeft)" terwijl het aan het bestuur toekomt om het bestaan van de aanklachten te bewijzen; dat hij te dien aanzien zijn betoog voor de Raad van Beroep herneemt en stelt dat, enerzijds, de brief van 13 februari 2001 van de voorzitter van het PWA Maldegem/Sint-Laureins geen concrete bewijzen bevat van de erin vervatte beschuldigingen aan het adres van de PWA-bediende en dat, anderzijds, hem hoogstens kan verweten worden dat hij geen initiatief genomen heeft om de beweerde wantoestanden te verhelpen maar dat dan toch nog de vaststelling blijft dat hij persoonlijk nooit van de situatie verwittigd is evenals de vraag naar enig optreden van een plaatselijke verantwoordelijke;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij het hiervoor uiteengezette middel als volgt beantwoordt: er valt niet in te zien waarom de voorzitter van het PWA Maldegem een verhaal zou verzinnen over de bescherming van HELLEBUYCK door verzoeker en dienvolgens staan "de afwezigheden en het stelselmatig te laat komen op het werk van mevr. HELLEBUYCK" vast; dat verzoeker "als enige van zijn dienst" daarvan niet op de hoogte zou geweest zijn overtuigt niet en zou trouwens wijzen op een schromelijke verwaarlozing van zijn ambt; verzoeker zegt zelf dat hij een levensgemeenschap heeft met HELLEBUYCK en dus kan moeilijk betwijfeld worden dat in de huiselijke gesprekken de positie van zijn partner als PWA-beambte nooit zou angesneden zijn;

3.3. Overwegende dat de tussenkomen partij betoogt wat volgt: de Raad van Beroep heeft, bij staking van stemmen, het bewijs van de tenlastelegging verworpen en dat speelt, volgens de regelgeving, in het voordeel van de ambtenaar; verzoeker heeft nooit beweerd dat de verklaring van de PWA-voorzitter van Maldegem vals zou zijn; de bestaande relatie tussen verzoeker en HELLEBUYCK heeft tot gevolg dat de scheiding tussen persoonlijke levenssfeer en beroepssfeer vervaagt en dus kon het bestuur "met meer dan voldoende zekerheid" besluiten dat verzoeker de problemen in het PWA-Maldegem kende;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is voor drie afzonderlijke tekortkomingen; dat noch uit het bestreden besluit, noch uit enig gegeven van het dossier, blijkt dat het bestuur de tweede tenlastelegging -het vermengen van elementen uit het privé-leven met zijn houding als directeur van het werkloosheidsbureau te Gent ten aanzien van de werking van het PWA-Maldegem- op enige wijze als ondergeschikt aan de twee andere tenlasteleggingen heeft

beschouwd; dat, aangezien uit niets blijkt dat bij ontstentenis van die tweede tenlastelegging de opgelegde tuchtstraf dezelfde zou zijn geweest, het bestreden besluit in zijn geheel gevitieerd wordt indien de Raad van State zou moeten vaststellen dat de tweede tenlastelegging onregelmatig in de tuchtprocedure is betrokken;

Overwegende dat, blijkens het administratief dossier, de tweede tenlastelegging in het tuchtdossier betrokken is op basis van de brief van 13 februari 2001 -toen verzoeker reeds preventief geschorst was- van de PWA-voorzitster van Maldegem over "het werkgedrag" van HELLEBUYCK; dat in die brief gesuggereerd wordt dat het PWA nadeel ondergaat van de wijze waarop HELLEBUYCK -bediende van het PWA dat los van de RVA fungeert- haar werkzaamheden vervult, maar dat het gebukt gaat onder de "bescherming" die verzoekeraan HELLEBUYCK verleent; dat de verwerende partij geen nader onderzoek heeft gewijd aan de verantwoordelijkheid die, in feite en in rechte, aan verzoeker met betrekking tot die disfunctie ten laste kan worden gelegd maar dat zij, uitsluitend op grond van de voormelde verklaring, besloten heeft dat verzoeker aspecten van zijn privé-leven vermengd heeft met zijn beroepsleven, meer bepaald met zijn houding als directeur van het werkloosheidsbureau te Gent ten overstaan van de slechte werking van het PWA-Maldegem, alwaar hij niets gedaan zou hebben om de door zijn levenspartner verziekte situatie te verbeteren; dat evenwel om tot die conclusie te komen de verwerende partij niet alleen had moeten nagaan of verzoeker wel wist wat er misliep in het PWA van Maldegem maar ook of, en in welke mate, hij daar verantwoordelijkheid voor draagt; dat in dat kader de vraag niet is of verzoeker wist dat zijn partner haar werk onbehoorlijk verrichtte, maar wel of hij, vanuit zijn functie van directeur van het werkloosheidsbureau, stappen moest ondernemen om de situatie te verbeteren en meer nog, of hij initiatieven heeft genomen die hij niet mocht nemen zoals de voorzitster van het PWA-Maldegem in haar brief van 13 februari 2001 suggereert waar zij de term "bescherming" gebruikt; dat, door dat onderzoek niet te voeren, de verwerende partij de tweede tenlastelegging in hoofde van verzoeker niet voor bewezen heeft kunnen houden; dat het ernstig bevinden van dat aspect van het tweede middel volstaat om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen;

4.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker betoogt dat het bestreden besluit hem een zware morele klap toebrengt, dat hij het gezichtsverlies dat het besluit hem berokkent ervaart als een vernedering en een

schandvlek, inzonderheid nu hij, als titularis ten persoonlijken titel van de graad van hoofdinspecteur-directeur, de hoge functie bekleedde van directeur van het werkloosheidsbureau te Gent en nu overgeplaatst wordt naar een ondergeschikte functie in Kortrijk; dat hij ook wijst op het bestaan van een financieel nadeel doordat hij de weddeschaal 13.3. genoot en nu terugvalt op de weddeschaal 10C hetgeen hem netto ongeveer 500 euro per maand doet verliezen wat voor het gezin waarin hij als enige over een beroepsinkomen beschikt een belangrijke minderinkomst vormt;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt: de morele klap die verzoeker inroept is geïncasseerd en het gevreesde gezichtsverlies is geleden zodat de schorsing dat moreel nadeel niet meer kan goedmaken; het financieel nadeel kan niet aangenomen worden aangezien verzoeker nog altijd een fatsoenlijk inkomen geniet; bovendien weegt de schorsing van de tenuitvoerlegging en de reïntegratie van verzoeker in de dienst niet op tegen de schade die de dienst zal lijden door het weder in dienst nemen van iemand die in opspraak is gekomen en zijn macht misbruikt;

4.3. Overwegende dat de tussenkomende partij harerzijds stelt dat verzoeker teruggeplaatst wordt naar de eerst lagere graad, dat hij alsnog een functie op universitair niveau blijft uitoefenen en dat hij niet bewijst dat zijn financiële toestand dermate gewijzigd is dat zijn nieuw inkomen niet zal volstaan om menswaardig te leven; dat zij ook vraagt dat de Raad van State de verschillende in het geding zijnde belangen tegen elkaar zou afwegen;

4.4. Overwegende dat de terugzetting in graad de op één na zwaarste tuchtsanctie is die aan verzoeker kan opgelegd worden; dat de vernedering en de schandvlek die met het opleggen van een dergelijke tuchtstraf gepaard gaat in beginsel op zich als een nadeel wordt gezien dat niet door een vernietiging alleen kan hersteld worden; dat de door de verwerende en de tussenkomende partij aangevoerde argumenten onvoldoende doorwegen om in dit geval anders te beslissen;

Overwegende, wat de vraag naar de belangenafweging betreft, dat het aan de verwerende partij niet verboden is om, na de schorsing van de hier bestreden tuchtstraf en het daarmee verbonden herstel van verzoeker in zijn voorheen bestaande graad en functie totdat ten gronde uitspraak is gedaan, de

situatie van verzoeker opnieuw te onderzoeken en de maatregelen te treffen die zich in het kader van het dienstbelang opdringen; dat in die zin de verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat zij, wegens de reïntegratie van verzoeker, geen andere mogelijkheid heeft dan de gebeurtenissen lijdzaam te ondergaan; dat trouwens, indien de Raad van State de bestreden beslissing later vernietigt, de tussenkomen- de partij verzoeker op dat ogenblik toch opnieuw gepast in haar diensten zal moeten reïntegreren en dat in elk geval op dat ogenblik het hoger belang dat zij nu inroept, zal moeten wijken voor het rechtsherstel, waartoe het vernietigingsarrest haar verplicht; dat er dan ook geen dwingende reden bestaat om op dit ogenblik aan verzoeker, die een ernstig middel aanvoert en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt, het voordeel te weigeren dat de schorsing van het bestreden besluit hem oplevert;

5. Overwegende dat de beide grondvoorwaarden waaronder de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit kan bevelen, vervuld zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 22 augustus 2001 waarbij Patrick BRAECKMAN bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de graad van adjunct-adviseur met weddeschaal 10 C.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vier februari 2000 en twee, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.